

diverse spørgsmålsbesvarelser; men når det åbenbart ikke er lykkedes at få alle med, er det jo formålstjenligt med endnu en lejlighed, og det kunne jo være, vi fik sagen afklaret inden kommunevalget.

Bygge- og anlægssektoren er præget af en meget høj aktivitet. De seneste ledighedstal for faglærte bygningsarbejdere viser, at vi i september måned nåede ned på en rekordlav ledighed på 2,8 pct., et niveau, der endog ligger lavere end den hidtidige rekord i nyere tid, nemlig fra sommeren 1986. Dengang førte udviklingen som bekendt til store flaskehalsproblemer med stigende lønpres og øget inflation – en udvikling, der som bekendt krævede et ret drastisk indgreb for at redde samfundsøkonomien. En sådan udvikling vil regeringen gerne undgå, og derfor har vi siden starten af 1995 fulgt nøje med i udviklingen og gennemført aktivitetsforanstaltninger, når det skønnedes nødvendigt. SF har hver gang forsøgt at hindre dette, men jeg må i dag konstatere, at det var godt, vi ikke fulgte SF's råd.

Det er hidtil lykkedes at styre uden om flaskehalsproblemerne. Situationen er fortsat alvorlig, men der er i modsætning til situationen i 1986/1987 ikke generelle flaskehalsproblemer. Det nytter dog ikke noget, at SF i forslagens bemærkninger hævder, at der ikke er en sådan risiko, oven i købet med henvisning til arbejdsmarkedsrådene. Faktisk konstaterer alle arbejdsmarkedsråd i den seneste redegørelse vedrørende tredje kvartal i 1997 helt modsat, at der er en høj aktivitet og truende flaskehalse inden for bygge- og anlægssektoren, og flere regioner melder, at situationen bevæger sig på smertegrænsen.

Med hensyn til regeringens politik på ungdomsboligområdet skal jeg igen gøre opmærksom på, at der er gennemført en vidtgående decentralisering af tilsagsgivningen til det støttede byggeri, og jeg skal ikke undlade at minde om, at denne decentralisering er gennemført med blandt andet SF's støtte. Decentraliseringen indebærer, som også SF vil vide, at den enkelte kommunalbestyrelse selv kan bestemme, hvor mange støttede boliger, herunder ungdomsboliger, der skal opføres i kommunen. Ansvaret for at skabe en varieret boligforsyning, der også kan imødekomme de unges boligbehov, er således lagt ud til kommunerne; det er her, man ved, hvor skoen trykker, og hvor behovet er størst, og det er her, man bedst kan finde de rigtige løsninger.

Regeringens opgave er derfor primært at skabe de rigtige rammer for kommunernes varetagelse af disse opgaver, herunder at skaffe boliger til de unge. Det har vi i al beskedenhed gjort ganske meget for, og jeg skal i den forbindelse minde om, at nybyggeri ikke er den eneste mulighed for at løse de unges boligproblemer. Der er ingen grund til i detaljer at gentage, hvad jeg allerede har sagt om dette i et samråd, vi i juli måned havde om ungdomsboligproblemer, så jeg skal derfor bare ganske kort minde om, at vi fra den 1. januar 1996 har givet mulighed for en langt mere fleksibel anvendelse af de almene boliger, så boligerne nu som hovedregel kan benyttes af andre end den oprindelige personkreds, uden at der sker ændringer i eksisterende belåning og støtte. Der er hermed skabt en nem mulighed for at gennemføre en tilpasning af det støttede boligudbud, der modsvarer det aktuelle behov i den enkelte kommune, og det er vel at mærke en mulighed, der ikke kræver nybyggeri.

Vi har endvidere i foråret 1997 skabt mulighed for at lave forsøg med udlejning i alment boligbyggeri. Denne mulighed er f.eks. i Århus blevet benyttet til at give unge fortrinnsret til store 4-5-værelses almene familieboliger, hvor flere unge kan bo sammen, og til de små 1-1½-værelses familieboliger. Heller ikke dette kræver nybyggeri.

Herudover bliver man også i SF nødt til at se i øjnene, at det støttede byggeri ikke er de unges eneste mulighed for at få løst et boligproblem. Københavns Universitet har således i samarbejde med SFU og Ungdomsboligrådet i en ny undersøgelse konstateret, at det kun er ca. 15 pct. af en årgang nyoptagne på de videregående uddannelser, der bor i egentlige ungdomsboliger. Resten fordeler sig på det ordinære boligmarked, hvor langt størsteparten bor i private lejeboliger eller i ejer- og andelsboliger. Undersøgelsen peger endvidere på – bl.a. på baggrund af den senere studiestart – at flere og flere studerende har præferencer for boliger på det almindelige boligmarked. De støttede ungdomsboliger skal derfor også her betragtes som et supplement til det almindelige boligmarked, ikke som den eneste mulighed for at løse de unges boligproblemer.

Lad os så se på de enkelte punkter i SF's beslutningsforslag. SF foreslår, at vi omgående ophæver det, man kalder stoppet for ungdomsboligbyggeri. For præcisionens skyld bør det understreges, at der ikke er tale om et stop for